

ΜΑΡΙΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ
ΠΛΑΝΗΣ

«ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ»
ΑΘΗΝΑ 1987

ΜΑΡΙΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ
ΠΛΑΝΗΣ

«ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ»
ΑΘΗΝΑ 1987

ΠΡΟΝΓΟΥΜΕΝΟ:

Περὶ τῶν κρυφῶν συνειρμῶν, ποιήματα, ³ Αθῆνα 1979

ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ
ΠΛΑΝΗΣ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη
χείρων τῆς πρώτης
(Ματθ. κζ 64)

"Ἄσ μὴ μᾶς ἔξέθετες
σ' αὐτὴ τὴν ἐσχάτη, Θεὲ μου.
Ἄφοῦ ἥξερες καλὰ
πῶς ἥδη τὰ παιζάμε
ὅλα γιὰ ὅλα.

Ἐκ τῶν προτέρων

Μιὰ Κυριακὴ πρωὶ
τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀπλώνεις στὸν ἥλιο
τὰ μουσκεμὲνα σου ὅνειρα,
μιὰ Κυριακὴ πρωὶ —
νὰ τὸ θυμηθεῖς —
ἔνα ἄγγιγμα φύλλου ποὺ ἔπεσε
ξαφνικὰ θὰ βαρύνει
στὸν ώμο σου.

‘Ο δρόμος

‘Ωστόσο ὁ δρόμος
διέγραφε ἀπροκάλυπτα τὴν πορεία του,
τίποτα δὲν ἀποπειράθηκε νὰ κρύψει,
στροφὲς καὶ χαρακιὲς κι ἀδιέξοδα.

Πῶς τώρα
νὰ τοῦ ἐπιρρίψουμε εὐθύνες,
πῶς νὰ τοῦ ἐπιφορτώσουμε
τοὺς δικοὺς μας ἀσυλλόγιστους βηματισμούς.

Ἐξοχικὰ σπίτια

Τὰ ἀδεια σπίτια, λέω,
στὰ ἐξοχικὰ προάστεια
τὸ Χειμῶνα
ποὺ δὲν ἔχουν
παρὰ νὰ περιμένουν τὸ καλοκαίρι
μὲ τὴ σιωπὴ τους
κρεμασμένη στοὺς τοίχους
καὶ στὰ μπαλκόνια
καὶ στὶς διακοσμητικὲς καμινάδες
ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό.

Κάποιος

Αύτὸν τὸ στίχο
ποὺ τὸν ὑπόγραψε ὁ ἥλιος
μὲ τὴν πιὸ φλύαρη ἀκτίνα
τοῦ πρωινοῦ,
κάποιος ἔπιασε μολύβι
νὰ τὸν διορθώσει.

Κάποιος

Αύτὸν τὸ στίχο
ποὺ τὸν ὑπόγραψε ὁ ἥλιος
μὲ τὴν πιὸ φλύαρη ἀκτίνα
τοῦ πρωινοῦ,
κάποιος ἔπιασε μολύβι
νὰ τὸν διορθώσει.

“Οσο ἀντέξουμε

Δὲ θὰ ἐκλιπαρήσουμε τὸ ἔλεὸς σας,
μασουλώντας τὴν πίκρα μας
θὰ τραβήξουμε πέτρινοι ὥς τῇ στροφῇ,
ἐναγώνιοι μὲς τὸ περίβλημά μας
κι őσσο ἀντέξουμε.

Μὲ τὸ μέρος τοῦ κλουβιοῦ

Δὲν ξέρω ἔσύ,
ἐγὼ δὲ
εἴμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ κλουβιοῦ
ποὺ ἔμεινε ἐτσι ἀπροειδοποίητα μόνο
μὲ τὸ πορτάκι ἀνοιχτὸ
χωρὶς τραγούδια καὶ φωνὲς πιά,
χωρὶς προορισμὸ πιά,
χωρὶς εὐθύνη.

Τὰ σπίτια μας

Θὰ κτίσουμε τὰ σπίτια μας
χωρὶς παράθυρα καὶ αὐλὲς
νὰ μὴ μᾶς παρασύρει ἡ βροχὴ
καὶ κοιτᾶμε,
νὰ μὴ μᾶς παρασύρει ἡ ἄνοιξη
κι ἀναρωτιόμαστε.

Σὲ κανένα

Δὲ θ' ἀνοίξω σὲ κανένα
τὴν πόρτα,
αὐτὴ τὴ σιωπὴ
δὲν πρόκειται μὲ κανένα
νὰ τὴ μοιραστῶ.

Παραμόρφωση

"Όλα τώρα φαίνεται νὰ ἀπηχοῦν
σὰ μικρὴ αἴσθηση μνήμης
στὸ πρῶτο μου κύτταρο.
Καὶ ὅ, τι κινεῖται γύρω
ζωντανεύει μιὰ παραμόρφωση
ἐκείνης τῆς ἀκαθόριστης
παιδικῆς εἰκόνας
ποὺ — ὑποθέτω —
δὲν ἀπορρέει πλέον
ἀπὸ πουθενά.

"Av...

"Αν δὲν ἔπεφτε στὰ πόδια μας
αἷμόφυρτο τὸ φεγγάρι,
ἄν δὲν ἔξαντλοῦσε τὰ κομμάτια του
στὴν παρέμβαση κάποιου
ἀνθισμένου στίχου
θᾶχαμε κλείσει τὸ παράθυρο τώρα.

Κι αύτός

‘Ο ήλιος,
δικαίως,
μὲς τὸ παιχνίδι κι αύτός,
ὅπου νάναι θὰ σβήσει τὸ φῶς του,
μὴν ἔχετε ἐλπίδες.

Καὶ κεῖνο τὸν καιρό

Ἐτσι καὶ κεῖνο τὸν καιρὸν
συνέπιπταν ὅλα,
ἡ θειάφινη ἀπόπνοια τῆς πόλης,
οἱ νύχτες μὲ τὶς θαμπὲς σκιές,
τὰ ἀγάλματα ποὺ δὲν παρίσταναν
τίποτα γνώριμο
καὶ ἡ συμπαιγνία τῶν ἥχων
ἔτσι ποὺ
ἄλλοτε κραυγὲς
ἄλλοτε μουρμουρητὰ
ἄλλοτε κλάμματα σπαρακτικὰ
νὰ σὲ συντρίβουν.

Πρὶν γεννηθῶ

Μεγάλωνες ἔσθ
πρὶν γεννηθῶ,
σὲ μιὰ σταγόνα βροχῆς
φόρτωνες δλα σου τὰ ὑπάρχοντα
καὶ μετανάστευες ἀπὸ τόπο σὲ τόπο.

Γιατί

Τώρα βέβαια θὰ πεῖς, φίλε μου,
γιατὶ στάθηκα στὸ σταθμὸ τοῦ τραίνου
τόση ὥρα,
ποιὸ τραίνο περίμενα,
ποιὸν ἐπιβάτη νόμιζα πῶς θὰ κουβαλοῦσε,
ποιὲς ἀποσκευές.

Πάρα κάτω

Καὶ καλὰ μέχρις ἐδῶ.
Νὰ δεῖς πάρα κάτω
τὶ ύποκρούνσεις θὰ μᾶς ἀπειλοῦν
τὶ παράγραφοι θὰ μᾶς ἀντιδιαστέλλουν
τὶ σημεῖα στίξεως θὰ μᾶς κλείνουν τὴν πόρτα.
Ἐτσι ποὺ νὰ μὴν ἔχουμε
οὔτε τόσο δὰ χῶρο
νὰ διπλώσουμε τὸν ὑπνο μας,
οὔτε τόσο δὰ ἄνεμο
νὰ κυματίσει τίς σημαῖες μας,
οὔτε τόση δὰ συνδιαλλαγή
μὲ τὶς προφάσεις
ποὺ θὰ μᾶς γυρίζουν τὴν πλάτη.

"Ιδιες πάντα

"Ιδιες πάντα μαζὶ μας οἱ νύχτες.
Μ' ἔνα ἀναιμικὸ ὑπνό
νὰ περιδιαβάζει τὶς ἀνάσες μας,
μὲ μιὰ ἀνυποχώρητη ἀπειλὴ
νὰ σκιαγραφεῖται
στοὺς τείχους τοῦ δωματίου
καὶ νὰ ὑφαρπάζει τὴν ἔννοια μας,
μὲ μιὰ ἀπόπνοια θάνατου
πρὸς τὴ μεριὰ μας.

Κατὰ τύχην

Συμπτωματικὲς οἱ ἀντιφάσεις τῆς ζωῆς μας,
δὲ μποροῦν νὰ σου διασαφηνίσουν
καμιὰ ἐπεξεργασία
ἀπ’ ὅσες παρενεβλήθησαν
καὶ καθώρισαν.

Καὶ οἱ ἔλπιδες καὶ οἱ ἀπελπισίες μας
ἔτσι, κατὰ τύχην, ἐνέσκηπταν πάντοτε
σ’ ὅλες τὶς δυνατὲς παραλλαγὲς τους
καὶ μετατόπιζαν συμπτωματικὰ
τὶς συναρτήσεις μας
ὅς τὸ περίγραμμα τοῦ κενοῦ
ποὺ ἀνέμιζε — σημαῖες — τὶς κραυγές μας.

Λιγάκι μόνο

Δέν ήταν δύσκολο.

Λιγάκι μόνο μᾶς βρῆκε διστακτικοὺς
τὸ ξεκίνημα,

μὴν τὸ λαμβάνετε ὑπὸ ὄψιν.

Στὴ μετέπειτα πορεία
δὲ σταθήκαμε οὔτε μία στιγμή,
ὅλο τὸν ὑπόλοιπο δρόμο
τὸν διατρέξαμε χωρὶς ἀνάσα.

"Αφεση

Καλά, λοιπόν, Θεὲ μου,
πάρε μας πίσω κι αὐτὸ τὸ παραμύθι,
ζήτα μας νὰ σου ἐπιστρέψουμε
καὶ τὸ τελευταῖο χάδι τῆς γιαγιᾶς
ποὺ σκάλωσε ἀπεγνωσμένο
στὰ μαλλιά μας.

Τίποτα

Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ
δὲ θὰ γίνει, μητέρα,
κανένα ξύπνημα ζωῆς
δὲ θ' ἀνατείλει στὴν πέτρα σου,
καμμιὰ σκιὰ
δὲ θὰ σφραγίσει
τὰ μέρη ποὺ πέρασες
καὶ πίσω σου τίποτα
καὶ πίσω μας τίποτα.

Ἐγὼ θέλω νὰ πῶ

Ναί, βέβαια,
ήταν γεμάτο φύλλα τὸ δέντρο,
πράσινο μέσα στὴν "Ανοιξη" ήταν.
Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ πῶ
γιὰ κεῖνο τὸ χλωμὸ φυλλαράκι
στὴν ἄκρη,
ποὺ μιὰ στιγμούλα πρὶν
ταλαντεύτηκε μὲ παράπονο
στὸν ἀέρα
κι ἀφέθηκε ἀνυπεράσπιστο
στὸ κενό.

Χάσαμε

Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο
δὲν ἔχουμε
οὔτε ἔνα κομμάτι σύννεφου
ἔμεῖς
ποὺ παίξαμε κορώνα-γράμματα
καὶ χάσαμε
τὸν οὐρανὸ
πούταν δικός μας.

• Η ίδια ή νύχτα

Γιατί, σᾶς ἔξηγήσαμε,
έμεις δὲν ἔχουμε προοριστεῖ
γιὰ τέτοιες ἀνακυκλώσεις,
εὔκολα μᾶς γεμίζει σκοτάδι
ἢ παραμικρὴ ἐκλειψη.
Καὶ οἱ ὑποστροφὲς ἀκόμα
καὶ οἱ ἐπικλήσεις
καὶ οἱ εἰσαγωγὲς
δὲ βρίσκουν πρόσφορη
τὴν τροχιὰ μας,
ἄσχετα ἀν φαίνεται
ὅτι ὑποβαστάζουν
τὶς μικρές μας ἄγρύπνιες.
Τὸ ξέρουμε
καὶ τὸ ξέρουν.

Μιὰ ἐλλειπτικὴ κατανομὴ¹
καθορίζει
τὴν προσαρμογὴν μας στὸ χρόνο
καὶ οἱ οὐλὲς μας
παράθυρα στὴν κάθε νύχτα
ποὺ ἔρχεται
εἶναι,
ποὺ αὐτοδιπλασιάζονται
στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
καὶ κατευθύνουν
ὅλη τὴν πίκρα τῶν ἀνθρώπων
στὶς διακυμάνσεις τοῦ θερέου μας.
Καὶ πουθενὰ χώρος
γιὰ τὸ ξημέρωμα,
ἡ ἴδια ἡ νύχτα πάλι
μ' ἔνα ψεύτικο φῶς στὰ μαλλιά
γιὰ νὰ ξεγελᾶ
καὶ νὰ φαίνεται μέρα.
Μπροστὰ στὰ μάτια μας
νὰ ξεγελᾶ.

Τούλάχιστον αὐτό

Νόμιζα πώς τούλάχιστον αὐτὸ^ν
θὰ τὸ κατάφερνα, Κύριε,
δὲν ἦξερα πώς μέχρι ἐκεῖ
ἡ μικρότητὰ μου πιά,
δὲ φαντάστηκα πώς
οὕτε τόσο δὲ θάπρεπε
νᾶχες ὑπολογίσει σὲ μένα.

Μπορεῖ νὰ φταιξαν

Μπορεῖ νὰ φταιξαν οἱ νύχτες
μετέωρες καὶ ἀνώνυμες
χωρίς σχῆμα.

Κάποιο ρόλο ἀκόμα
μπορεῖ νὰ παῖξαν οἱ δρόμοι
μὲ τὸ ἀδιέξοδα
καὶ τοὺς ἀνεύθυνους ἔλιγμούς.
Κι δλα αὐτά,
μὴ νομίζεις,
ἐπιδροῦσαν.

Δε θ° ἀναρωτηθῶ

Παραδίνομαι, λοιπόν,
στὰ ἐπιχειρήματά σας,
αὐτονόητη αἴσθηση παραμιλητοῦ ἔγώ,
διαχωρισμένη ἀπὸ τὴ δομὴ μου,
σὲ μιὰ κραυγαλέα ἀντίφαση
ποὺ ἀκυρώνει τὶς προδιαγραφὲς
καὶ τὶς μνῆμες μου.
Δὲν πρόκειται γ° ἀναρωτηθῶ.

"Ας τὸ προσέχαμε

Τούλαχιστον νάμασταν βέβαιοι
γιὰ κεῖνες τὶς γελαστὲς φωτογραφίες
στοὺς τάφους,
εἰδ' ἄλλως ἀς τὸ προσέχαμε
εἰς τὸ ἔξῆς.

"Ομως...

Ναι,
συμφωνῶ γιὰ τὸ πουλί.
· Υπάρχει ὅμως πίσω του
κι ἔνα μισάνοιχτο
ἀδειανὸ τώρα κλουβί.

Οι λέξεις μου

Κι αύτές οι λέξεις μου,
μή νομίζεις,
σαθρά κατασκευάσματα είναι,
σοῦ λέω νὰ μή στηριχτεῖς πάνω τους,
στὸν πρῶτο δισταγμὸν
βουλιάζουν.

Σκόπιμα

Σκόπιμα δὲν ἀπαντῶ στὸ γράμμα σου,
φίλε μου,
νάχεις νὰ νομίζεις
καὶ νὰ ὑπονοεῖς
καὶ καλύτερα νὰ μὴν εἶσαι σίγουρος.

Περισσότερα χρώματα

Ζητήσαμε

νὰ μᾶς δώσουν χρώματα,
δλοένα καὶ περισσότερα χρώματα
ζωντανὰ καὶ φλύαρα,
νὰ παρεισφρύσουν
στὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο
τοῦ μυαλοῦ μας,
νὰ τὸ διασπάσουν,
νὰ μὴ μᾶς πονᾶ.

Κανείς;

Δὲν ὑπάρχει κανείς
νῦν ἀκυρώσει αὐτὴ τὴν κραυγή,
δὲν ὑπάρχει κανείς
νὰ τραβήξει μία γραμμή
ποὺ νὰ διαχωρίζει,
...κανείς;

Λύση

“Οσο γιὰ τὴ λύση
δὲ μπορῶ νὰ εἶμαι βέβαιη,
μιὰ παρωπλισμένη σειρὰ ἐμπειριῶν
διεκδικεῖ τώρα τὸ ἀδιέξοδα
καὶ κάθε μέρα ποὺ περνᾶ
μὲ ἀποθαρρύνει.

Σιωπή

Δὲν ἔχουμε ἡμεῖς τὰ κλειδιά,
δὲ μποροῦμε νὰ σᾶς ἀνοίξουμε
αὐτὴ τὴ σιωπή,
δὲν ξέρουμε καν τὶ περιέχει.

Μή μοῦ πεῖς

Μὴ μοῦ πεῖς τώρα
πῶς ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποδίδονται
κι ἔτσι τυχαίους ὑπαινιγμούς
ἀποτόλμησαν
καὶ χωρὶς σκοπιμότητα
προώθησαν αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη
καὶ τὸν ἐμπαιγμό
καὶ τὴν καθ' ὑπαγόρευσιν διαδικασία.
Τέχουμε καταλάβει.

“Οσο βραδιάζει

‘Η βροχή
ένα ποτάμι χαλίκια
στὶς ἀμυχὲς τοῦ κρανίου μου
ὅσο βραδιάζει.
Κι ἡ σιωπὴ σου
μιὰ κηλίδα αἷμα
στὸν οὐρανὸν μου
ποὺ ἀπαριθμεῖ κρατῆρες.

Τὸν παρέσυρε

Μὴν ψάχνετε στὰ μάτια μας
τὸν ἔνοχο,
μιὰ ἐμβόλιμη ἀκτίνα μισοσβησμένου ἥλιου
τὸν παρέσυρε
ὅς τήν ἄκρη τῶν κανθῶν
κι ἀπὸ κεῖ
δὲν ξέρουμε τίποτα πιά.

"Η μήπως καί...

Δὲ στάθηκαν μὲ μᾶς καλὲς οἱ νύχτες.
Βρίσκανε τρόπο πάντοτε
ν' ἀφῆνουν διάτρητο τὸν ὕπνο μας
καὶ ν' ἀνεμίζουν προκλητικὰ —
στὸ παραμικρὸ φύσημα τῆς μοναξιᾶς —
τ' ἀφυδατωμένα μας ὅνειρα.
Κι ἔτσι ἀδιάφορα
ποὺ πήγαιναν κι ἔρχονταν,
δίχως νὰ βλέπουν
πῶς βάραιναν τὰ πατήματὰ τους
στὰ ξασπρισμένα μάτια μας.
Δίχως νὰ βλέπουν ἄραγε;
"Η μήπως καὶ
μιὰ παρουσία ἀπροσδιόριστου ὄλικοῦ,
κάτι σὰν ἐνοχὴ
καὶ κάτι σὰν προοίμιο
ἐπερχόμενης συγκατάβασης
κινούσε τὶς κλωστὲς
πίσω ἀπὸ τὴ σκηνὴ
δίνοντας σιωπηλὰ τὴν κατεύθυνση;

"Ο, τι καὶ νῦναι

Νᾶσαι, λέει, ἔνας κάποιος.

Καὶ νὰ θέλεις

ν' ἀνοίξεις μιὰ πόρτα
νὰ φύγεις.

Καὶ νὰ προσπαθεῖς.

Καὶ νὰ μὴν ξέρεις

τὶ κρύβεται πίσω της.

Μὰ δ, τι καὶ νῦναι

νὰ τὸ προτιμᾶς.

Τὰ παραμύθια μας

‘Ως καὶ τὰ παραμύθια μας
γιὰ φτωχοντυμένους ξυλοκόπους
καὶ ξυπόλητα ὁρφανὰ
καὶ μοναχὲς κυροῦλες.

Τὴν τελευταία στιγμή

“Ηταν έτοιμος νὰ βγεῖ ὁ ἥλιος,
ἀλλὰ μιὰ ἀπρόσμενη ἐπίσκεψη
τὸν ἔκλεισε μέσα
τὴν τελευταία στιγμή.

Περιθώρια

Γιὰ περιθώρια σᾶς μιλᾶμε,
ποὺ τώρα ἐπεκτείνονται
εἰς βάρος τῶν κειμένων σας
κι ἀντιστρέφουν τοὺς ὅρους.

Μὴν τὸ παραδεχτεῖς

Νὰ μὴν τὸ παραδεχτεῖς.
Κι ὅταν ἀκόμα
σοῦ ἐπισείουν τὶς ἀποδείξεις τους
κι ὅταν ἐπιστρατεύουν
τὰ πιὸ πειστικὰ τους ἐπιχειρήματα
ἔσυ νὰ ἀρνεῖσαι.

Μιά λέξη

Τώρα, θὰ μοῦ πεῖς,
πόσο μικρή μπορεῖ νὰ εἶναι
μιά λέξη,
πόσο ἀσήμαντη,
μὲ τὶ εὐκολία νὰ τὴν παρακάμψω,
πόσο εύκολα νὰ καταφέρω
ξανὰ νὰ μην τὴ σκεφτῶ.

⁷ Απόψε

Ἐσύ κι ἐγώ
μιὰ χαρακιὰ ἀόριστη
στὸν ἀπέναντι τοίχο,
ἀπόψε,
ποὺ βρέχει...

Πρωὶ-πρωὶ

Παραπάτησε πρωὶ πρωὶ ὁ ἥλιος
καὶ σκόρπισε μὲς τὰ χαντάκια
καὶ προσμείχτηκε στὶς λάσπες
κι οὔτε ἥλιος πιά,
οὔτε λάσπες πιά.

Δὲ μᾶς ρωτοῦν

Νά, λοιπόν,
ποὺ ξαναγράφουμε
γιὰ τὶς ράγες τῶν τραίνων.
Ποὺ τώρα ἔχουν καθορίσει πιὰ
τὴν πορεία τους.
Ποὺ τώρα ἔχουν καθορίσει πιὰ
τὴν πορεία μας.
Καὶ δὲ μᾶς ρωτοῦν.

Κάπως άλλοιως

"Αν καταργοῦσες, λέω, Θεὲ μου
τὶς νύχτες,
ἄν άπέσυρες τοὺς τρομαγμένους ἵσκιους
τῶν δρόμων
καὶ τοὺς στίχους ποὺ ζητᾶνε
σώνει καὶ καλὰ νὰ καταγραφοῦν,
ἄν τὰ διεμόρφωνες
κάπως άλλοιως τέλος πάντων..."

Μήπως;

Μήπως θάπρεπε
νὰ φύγουμε ἐπιτέλους ἀπὸ δῶ;
Μήπως θάπρεπε
νὰ γράψουμε ἔνα σημεῖο στίξεως,
σὰν τελεία — φερ^{*} εἰπεῖν —
καὶ νὰ ἀνασυνταχθοῦμε;

* Ερωτῶ, μήπως;

Ἐπίλογος

Πιστεύοντας πώς δ' ἀναγνώστης — δέκτης τῶν συναισθημάτων τοῦ ποιητῆ πρέπει νὰ παραμένει ἔξαρχῆς ἀνεπηρέαστος, προτίμησα νὰ τὸν περιμένω στὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς κρίσεις του, παρὰ νὰ τὸν προλάβω. "Αλλωστε τὰ λίγα ποὺ θὰ πῶ εἶναι οἱ ἀπλὲς σκέψεις ἐνὸς ἀναγνώστη — τοῦ κάθε ἀναγνώστη, θέλω νὰ πιστεύω — ποὺ ἐπιζητεῖ ἢ ἐπιδιώκει τὴν ἀπλὴν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία. Κι ὅταν ὁ ποιητής ποιεῖ τέχνη λόγου, προσφέρει τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν σαφήνεια τοῦ λόγου. Καὶ εἶναι φυσικὸν νὰ γίνεται φορέας τῶν νοημάτων, ποὺ εἰσχωρώντας στὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, μετουσιώνονται σὲ μηνύματα.

"Ετσι ἀκριβῶς ἔμφανίζεται ἡ ποίηση τῆς Μαρίας Λογοθέτη: 'Ἡ ἴδεολογία της εἶναι σαφής καὶ πλήρης. 'Ἐκδιαμέτρου ἀντίθετη μὲ τὴ «βαθυστόχαστη» κι ἀκατάληπτη λογόρροια — ἴδιοληψία τῶν ποιητῶν τοῦ συρμοῦ. Καὶ βέβαια δὲν ἐντάσσονται σὲ σχολές, ὅμαδες, κι ἀγέλες.

Στὴν ποίησὴ της κυριαρχεῖ τὸ στοιχεῖο τῆς εἰλικρίνειας. 'Ἐνδοσκοπεῖται κι αὐτοαποκαλύπτεται ἀποδίδοντας μ' ἔνα πλοῦτο αἰσθημάτων τὶς ὑπαρξιακὲς της ἀγωνίες, ποὺ ταυτίζονται μὲ τὶς ἀγωνίες τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἰσχυροῦ ἢ τοῦ ἀνίσχυρου στὴν ἴσχυ του, ποὺ συγκρούεται μὲ τὸν ἑαυτὸν σ' ἔναν ἀγώνα ἀνελέητο, ὑπὸ τὸ φάσμα τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου.

'Ιδού, λοιπόν, ἡ ποιητικὴ τέχνη τῆς Μαρίας Λογοθέτη: Πηγαία, ἄμεση, λιτή κι ἐπιγραμματική χωρὶς ὑπερβολές, ὑπεκφυγὲς καὶ περίπλοκους συμβολισμούς. «Οὐδὲν ἀπλοῦν εἶναι φθαρτόν» εἶπαν οἱ Ἀρχαῖοι. 'Ἡ ποίηση τῆς Μαρίας Λογοθέτη προώρισται νὰ μείνει ἀφθαρτη, ἀνεκτίμητο δώρο ἀγάπης, κόσμημα εἰλικρίνειας στὴν παροῦσα καὶ τὴ μέλλουσα γενιά.

ΔΡΟΣΟΣ ΚΡΑΒΑΤΟΓΙΑΝΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.:
”Ας μή	7
’Εκ τών προτέρων	8
‘Ο δρόμος	9
’Εξοχικά σπίτια	10
Κάποιος	11
”Οσο άντεξουμε	12
Μὲ τὸ μέρος τοῦ κλουβιοῦ	13
Τὰ σπίτια μας	14
Σὲ κανένα	15
Παραμόρφωση	16
”Αν...	17
Κι αὐτός	18
Καὶ κεῖνο τὸν καιρό	19
Πρὶν γεννηθῶ	20
Γιατί	21
Πάρα κάτω	22
”Ιδιες πάντα	23
Κατὰ τύχην	24
Λιγάκι μόνο	25
”Αφεση	26
Τίποτα	27
’Εγὼ θέλω νὰ πῶ	28
Χάσαμε	29
’Η ἴδια ἡ νύχτα	30
» » » »	31
Τούλαχιστον αὐτό	32

Μπορεῖ νὰ φταιξαν	33
Δὲ θ' ἀναρωτηθῶ	34
"Ἄς τὸ προσέχαμε	35
"Ομως...	36
Οἱ λέξεις μου	37
Σκόπιμα	38
Περισσότερα χρώματα	39
Κανείς;	40
Λύση	41
Σιωπή	42
Μὴ μοῦ πεῖς	43
"Οσο βραδιάζει	44
Τὸν παρέσυρε	45
"Η μήπως καὶ...	46
"Ο, τι καὶ νᾶναι	47
Τὰ παραμύθια μας	48
Τὴν τελευταία στιγμή	49
Περιθώρια	50
Μὴν τὸ παραδεχτεῖς	51
Μιὰ λέξη	52
· Απόψε	53
Πρωὶ-πρωὶ	54
Δὲ μᾶς ρωτοῦν	55
Κάπως ἄλλοιως	56
Μήπως;	57
· Επίλογος (Δρόσου Κραβαρτόγιαννου)	59

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
«ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ»
ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗ
ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟ NIKO KOUKOUDI
ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 1987
ΣΤΑ «ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ»
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 1, ΠΛ. ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ
106 83 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 3620021
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΒΑΛΑΣΚΑΝΤΖΗ
ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΕ 400 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΣ
ΓΥΘΕΙΟΥ 125, 185 46 ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΗΛ.: 4618330

Μαρία Λογοθέτη
Γυθείου 125 – Πειραιάς